

Капитанътъ като виде, че пътятъ е затворенъ за тѣхъ отъ тази страна, върна се на кораба заедно съ другаритѣ си.

— Царьтъ на ледоветѣ, каза той, е преградилъ полюса съ единъ неразрушимъ зидъ. — Ние никогажъ не можемъ да стигнемъ тамъ по този пътъ, да търсимъ другъ.

Царь Хо, обаче, изпрати следъ тѣхъ голѣма часть отъ свитата си, която скришомъ наблюдаваше движенията на чужденцитѣ. — Когато тя видѣ, че корабътъ вмѣсто да тръгва къмъ югъ, започва да се движи измежду леденитѣ острови на северъ, даде знакъ на вѣтроветѣ да завѣятъ, на снѣговетѣ да засипятъ морето, на бурята да забучи, и по този начинъ корабътъ остана неподвиженъ и рискуваше да се удари о ледоветѣ, които се образуваха около него.

— Невъзможно е, каза капитанинътъ, да останемъ тукъ, гладътъ и болеститѣ ще ни съсипятъ. — Да се върнемъ въ отечеството си съ шейни. — Други ще бждатъ може би по-щастливи отъ насъ и ще стигнатъ до полюса.

И тѣ тръгнаха на югъ. — Много отъ тѣхъ загинаха отъ гладъ или се издавиха въ пропаститѣ, които се отваряха подъ тѣхъ. — Тѣзи, които се завърнаха, казаха:

— Полюсътъ е недостъпенъ. — Царьтъ на ледоветѣ го пази съ своята свита. — Да искашъ да проникнешъ вжтре, то значи да се изложишъ на явна смъртъ.

Тѣзи думи, обаче, съвсемъ не задоволиха моряцитѣ отъ топлиѣ страни.

На следната година други матроси, по-смѣли и по-опитни, тръгнаха къмъ непознатитѣ северни страни по други пѣтища, но и тѣ се спрѣха предъ